

✝ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 13. МАРТ 2022. БРОЈ 132. ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE СВ ТРОЈИЦА БРАНЗВИК [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 13. МАРТ ПРЕПОДОБНИ ВАСИЛИЈЕ ИСПОВЕДНИК ПРЕПОДОБНИ ЈОВАН КАСИЈАН	НЕДЕЉА 1. ПОСТА – ПРАВОСЛАВЉА ГЛАС 5. Јутрење. Јеванђеље 5. Васкрсно Лк 24,12-35 Лит. Ап: Јев. 11,24-26; 11,32-40; 12,1-2 • Јев: Јн. 1,43-51
ЧЕТВРТАК, 17. МАРТ	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА, 19. МАРТ	ВЕЧЕРЊЕ 19ч
НЕДЕЉА, 20. МАРТ НЕДЕЉА 2. ПОСТА – ПАЧИСТА	ЈУТРЕЊЕ 9ч ЛИТУРГИЈА 10ч
У ЦРКВИ НЕМА ПАНДЕМИЈСКИХ ОГРАНИЧЕЊА НИТИ ЈЕ ОБАВЕЗНО БИТИ ВАКЦИНИСАН.	
ВЕЛИКИ И ЧАСНИ ПОСТ ЈЕ У ТОКУ И ТРАЈЕ ДО СУБОТЕ 23. АПРИЛА.	

НЕДЕЉА ПРАВОСЛАВЉА

Главна победа цркве, које се сећамо у Недељу Православља, јесте победа над иконоборцима, тј. за очување светих икона у Цркви. Борба за очување икона у Цркви трајала је скоро два века. Као унутрашњи непријатељи Православља, иконоборци су велику штету наносили Цркви, а најопаснији међу њима били су они који су у својим рукама држали светску или црквену власт. Многи од њих су били цареви или кнежеви, многи опет дворски евнуси, опаки сплеткароши и саветници царева. Њихове редове појачавали су многи свештеници и монаси, кривоумни епископи и наметнути патријарси. Својим световним високоумљем и окамењеношћу срца, проглашавали су иконе идолима, а поштовање икона прогласили идолопоклонством. У беснилу душе своје, избацивали су иконе из цркава, бацали их у море, ломили их и спаљивали. То су чинили и са моштима светитеља и апостола. Нису се устезали да избацују из Цркве и ломе чак и сам Крст

Христов, главно и победно знамење хришћанско. Од храма су правили пуну зборницу голих и окречених зидова. Од свих уметничких предмета и украса у храму, који су симболички представљали величанствену драму нашег искупљења, нису ништа остављали – до креча и људског гласа. И Црква је представљала празну гробницу, у којој се бедна душа људска

осећала осамљена и беспомоћна, борећи се да се сама, без ичије помоћи, уздигне из прашине земаљске до бескрајне висине Божијег престола на небесима, тј. до врха Царства Вечности.

Као и увек до тада, и од тада, Православље је доживело тријумф над иконоборцима, у Недељу Православља, 11. марта 843. године. То је време Патријарха Светог Методија Исповедника и побожне царице Теодоре. Тада долази до пуне пројаве свег богословско-црквеног значаја и смисла догматских одлука Седмог Васељенског Сабора у Никеји о светим иконама, одржаног 787. године.

ДУХОВНО ВЕЧЕ У НАШЕМ ХРАМУ

НЕДЕЉА 13. МАРТ У 18ч

„ХРИШЋАНИН
ПРЕД СУДОМ“

ПРЕДАВАЧ ПРОТА МИЛАН
МИЛУТИНОВИЋ

РАСПОРЕД САБОРНИХ ВЕЛИКОПОСНИХ БОГОСЛУЖЕЊА У ХРАМОВИМА МЕЛБУРНА И ВИКТОРИЈЕ ТОКОМ ЧАСНОГ ПОСТА 2022.

СРЕДОМ – Св. Пређеосвећена Литургија (причешће) у 10ч УЈУТРУ
НЕДЕЉОМ – Великопосно Вечерње и предавање у 18ч УВЕЧЕ

Недеља	Дан и датум	Време	Богослужење	Место и храм	Предавач - проповедник
I	Среда, 9. март	10ч	Св. Пређеосвећена Литургија	Бранзвик, <i>Храм Св. Тројице</i>	-
	Недеља, 13. март	18ч	Великопосно Вечерње и предавање	Бранзвик, <i>Храм Св. Тројице</i>	Прота Милан Милутиновић
II	Среда, 16. март	8ч	Св. Пређеосвећена Литургија	Џилонг, Св. Никола	-
	Недеља, 20. март	18ч	Великопосно Вечерње и предавање	Џилонг, Св. Никола	Прота Петар Дамњановић
III	Уторак, среда и четвртак 22-24. март	-	Свештенички састанак	Хол код Канбере, <i>Манастир Св. Саве</i>	-
	Недеља, 27. март	18ч	Великопосно Вечерње и предавање	Рокбенк, <i>Храм Св. Пешке</i>	Прота Борислав Петровић
IV	Среда, 30. март	10ч	Св. Пређеосвећена Литургија	Рокбенк, <i>Храм Св. Пешке</i>	-
	Недеља, 3. април	18ч	Великопосно Вечерње и предавање	Лангворин, <i>Храм Св. Василије Острошки</i>	Прота Милорад Лончар
V	Уторак, 5. април	10ч	Св. Пређеосвећена Литургија	Кизборо, <i>Св. Првомученик Стефан</i>	-
	Недеља, 10. април	18ч	Великопосно Вечерње и предавање	Кизборо, <i>Св. Првомученик Стефан</i>	Презвитер Бојан Влајић
VI	Среда, 13. април	10ч	Св. Пређеосвећена Литургија	Гринзборо, <i>Храм Св. Саве</i>	-
	Недеља, 17. април Цвети	18ч	Великопосно Вечерње и предавање	Гринзборо, Храм Св. Саве	Прота Петар Божић
VII	Велика Среда 20. април	19ч	Св. Тајна Јелеосвећења	Карум Даунс, Св. Стефан Дечански	Прота Чедомир Видеканић
Васкрс	Васкрсни Понедељак 25. април	10ч	Св. Литургија	Илајн, <i>Манастир Св. Саве</i>	Све свештенство Викторије

ДУХОВНО ВЕЧЕ У НАШЕМ ХРАМУ

Данас, у недељу 13. марта, са почетком у 18 часова, биће одржано великопосно вечерње у нашем храму. У наставку, у црквеној сали, наставиће се **духовно предавање** на тему „*Хришћанин пред*

судом“, коју ће одржати **прота Милан Милутиновић**, старешина храма „Св. Василије Острошки“ из Лангворина. Отац Милан ће анализирати најранији правни документ Римског Царства који се односи на третман хришћана на суду. Разматраћемо како се развио сукоб између паганске Римске Империје

и хришћанства, који су били корени проблема, и које сличне нагвештаје и паралеле можемо наћи у односу данашњег модерног друштва према хришћанској вери.

Улаз је слободан, а предавање ћемо директно преносити на нашем Јутјуб каналу за парохијане који нису у могућности да дођу.

ПРВА НЕДЕЉА ЧЕТРДЕСЕТНИЦЕ - НЕДЕЉА ПРАВОСЛАВЉА

“ЗАИСТА, ЗАИСТА ВАМ
КАЖЕМ: ОД САДА ЂЕТЕ
ВИДЈЕТИ НЕБО ОТВОРЕНО И
АНЂЕЛЕ БОЖИЈЕ КАКО
УЗЛАЗЕ И СИЛАЗЕ НА СИНА
ЧОВЈЕЧИЈЕГА” (ЈОВ. 1, 51).

Господ Исус Христос обећава апостолима, а преко њих и свима нама, потоњим следбеницима својим, да ће видети сву славу Његову. Ово виђење славе Господње, силазак светих анђела Његових на Њега, остварљиво је за истинске следбенике Христове. За оне који су спремни да посведоче Његово божанство. Онако како је то апостол Натанаило урадио: „*Рави, ѿи си Син Божији, ѿи си цар Израилев*“ (Јов. 1, 49). Ако тако чинимо, постаћемо заједничари у богочовечанској заједници. Постаћемо део Тела Христовог – Цркве Његове.

Постоје разни начини како се горе наведено остварује. Неоспорно је да су за свако наше путовање овде на земљи потребни извесни знаци – путокази, који нам омогућују остајање на правом путу. Значи, ако желимо да стигнемо од тачке А до тачке Б, морамо да следимо путоказе који нас усмеравају према нашем одредишту. Свако друго ходање могло би се назвати – ходање насумице. Наравно, није искључена могућност да се некад избаса ка жељеном циљу, после дугог и исцрпног тумарања, али је то заиста реткост. Слично је то и са остајањем на Христовом путу. Неки следују сигурне ознаке, који су гаранција исправног хођења, а други иду насумице. Не искључујемо, дакле, могућност насумичарима да стигну до циља, али, сигурни смо да је тај пут, ако ништа друго, а оно, озбиљно ризичан.

Мудри чланови Цркве одлучују се да следују препознатљиве ознаке Христовог пута. Један од

тих сигурних и јасних ознака јесте православна икона. Икона у нашој светој Цркви у великом је поштовању. Сваки верник који се клања иконама, који их штудује и целује, зна да се поклања изображеном лику на икони, а не оквиру у који је урамљена икона или материјалу на коме је направљена. Ми поштујемо наше свете иконе јер нам оне помажу да духовним очима сагледамо лепоту душа светих Божијих људи, чланова наше свете Цркве, који су нашли милост у Бога и прослављени светитељством за сва добра дела која су чинили у својем животу. Нарочито су наши храмови украшени иконама Свете Тројице, Господа Исуса Христа и Пресвете Богородице, а потом, мноштвом најразличитијих ликова светитеља уврштених у календар Православне цркве. Улога православне иконе је у томе да побуди верника на молитву. На иконама је истакнута духовна страна личности, што ствара посебну молитвену атмосферу. Многи тумачи православне иконе слажу се да је икона „отворена књига“ из које верник учи. Ето, то су у најкраћем разлози за наше поштовање икона као и за улогу икона у богослужењу наше Цркве.

У првим вековима Хришћанске цркве настале су извесне разморице у погледу поштовања икона. Ово се десило због тога што су неки чланови Цркве почели да тврде како је погрешно поштовати иконе. После једног дужег периода у коме је Црква узнемиравана овим разликама у приступу поштовања икона, проблем је решен на Седмом васељенском сабору, који је сазвала царица Теодора, а који је коначно донео одлуку о обавезном поштовању икона. Свети Дамаскин је написао о светим иконама: „Пошто нас неки укоравају што се клањамо и указујемо поштовање икони Спаситеља и Владичице наше Богородице, а и осталих Светитеља и Угодника Христових, то нека они

чују да је Бог у почетку створио човека по лику Својем, по образу, по слици. Отуда се ми клањамо један другоме што смо створени по образу Божијем. Јер поштовање, указивано образу, прелази на првообраз... Сам је Бог први начинио икону, јер је првога човека створио по образу Божијем.“ Ава Јустин Фелијски за икону каже:

„Свака света икона је жариште и обиталиште благодати Божије која очишћује човека, освећује, обогочовечује, охристовљује, обожује, отројичује“. Исти светитељ на другом месту благовести:

„Данас је Света Недеља Православља, света Недеља човекославља... Данас Православна Црква казује сву тајну човекову. Шта је човек, ко је човек? Шта сам ја, шта си ти, шта је сваки од нас? И одговара света Црква: Човек је божанско величанство на земљи. Људи обично сматрају да је царско величанство на земљи највеће. Не! Божанско величанство човеково веће је од сваког величанства на овоме свету.

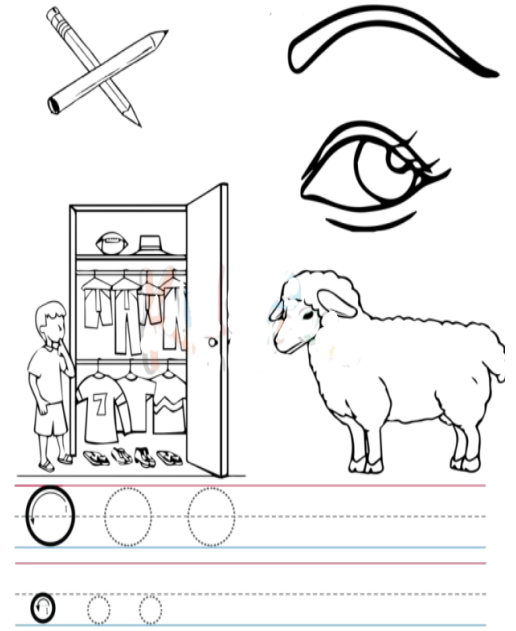
Црква данас, славећи то божанско величанство човека, шта слави у ствари? Слави живу икону Божју у овоме свету живу слику Божју у овоме свету, слави човека. Јер човек, душа му је од Бога, душа слика Божја у човеку, икона Божја у човеку, а тело рам око те свете иконе. То је човек. Таквог човека Црква слави и прославља. То си ти. Човек је ходећа жива икона Божја кроз овај свет. У томе је Благовест ове Велике Свете Недеље“.

Иконе су одувек, а нарочито, од ове значајне победе над иконоборцима у 9. веку и одлуке Седмог васељенског сабора да се иконе унесу у храмове на најсвечанији начин, биле сигуран путоказ да смо у Цркви. На овај дан, прве недеље Часног поста, сећамо се ове значајне победе Православља.

Проша Милораг Лончар
(Чикаго 2002)

ШКОЛАРАЦ – ДЕЧЈА СЕКЦИЈА ГЛАСНИКА

ПОГЛЕДАЈТЕ СВЕТ КРОЗ СЛОВО О

НАТОПЛИЈЕ ОКО

Сунце има жуто око,
високо, високо.

Море има плаво око,
дубоко, дубоко.

Земља има смеђе око,
широко, широко.

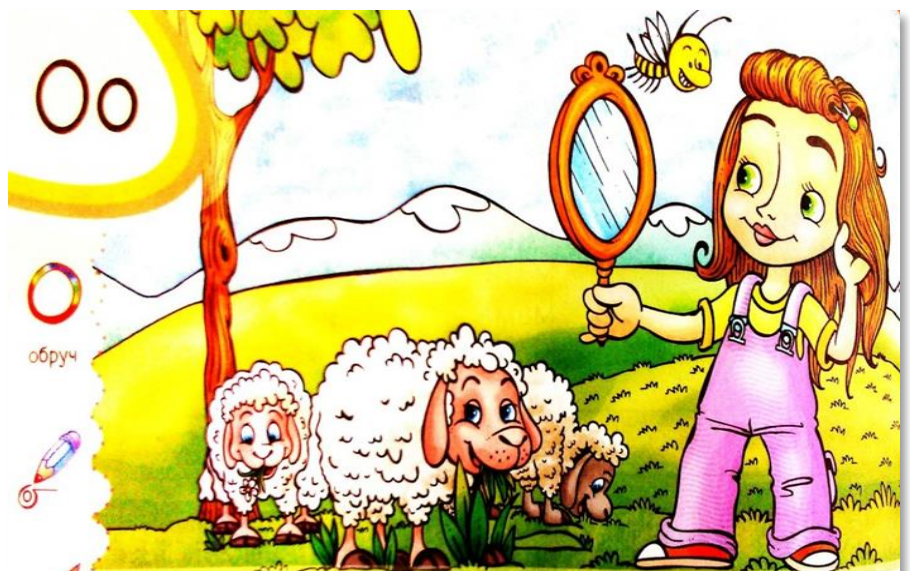
Свако има своје око
широко, дубоко...

Са њим гледа,
с њим се смеје.

Ал'од свих је најтоплије:

Око што ко ватра греје,
око што се мени смеје,
око што се брине за ме...

То је око моје маме!

ЧЕТИРИ ЧАРОБНЕ РЕЧИ

Постоје четири чаробне речи
којима се ружно понашање лечи.
За њих зна свако ко другарство воли:

**ХВАЛА,
МОЛИМ,
ИЗВИНИ,
ИЗВОЛИ.**

Помоћу ових чаробних речи
свака се свађа, свака туга спречи,
и код куће, и у вртићу и школи.

**ХВАЛА,
МОЛИМ,
ИЗВИНИ,
ИЗВОЛИ.**

ОЛОВКА ПИШЕ СРЦЕМ

Чему служи оловка:
 да мајстор подглави уво са њом
 да пушти фарбу кад је за оно
 оштро лижеш
 да обрише гумом да се зарезује
 и да је изгубимо

оздравити
 то је што људи пију
 ракију уздравље
 то је што ти некад ноћом
 зову доктора да ти здрави
 то је кад пише ујка писмо
 па каже здраво ружо

освета кад те неко тужи
 па му плазиш језик
 кад има струје
 па видиш сијалицу
 кад су неком човеку
 полупали прозоре
 кад ујутру свиће освета

Осећања

_____

_____

_____

Погледај слике и напиши како се Миша осећа. Због чега се

ON ICONS

In 330, the Emperor Constantine moved the capital of the Roman Empire to Byzantium. This city was initially renamed Nova Roma ('New Rome'), but very quickly became known as Constantinople ('Constantine's City'). The foundation of Constantinople (modern Istanbul) led in 395 to the Empire being split permanently between an Eastern, Greek part and a Western, Roman part.

Fleeing earlier persecution, a number of Christians had settled as hermits along the banks of the Nile. These settlements later gave rise to monastic communities, which were to play an important part in the debate about the legitimacy of icons. This monastic tradition also spread to the city of Constantinople, which, by the end of the 6th century, was home to seventy monasteries.

Under Emperor Justinian, who reigned from 527 to 565, the Byzantine Empire prospered and art flourished. In many cities throughout the Empire, Justinian ordered the building of magnificent churches, with very fine mosaics. Most of these mosaics were later destroyed, but something of the richness and quality of the art of that period can be seen in the Church of San Vitale in Ravenna, which remained intact.

Only some twenty icons from this early period have survived, making them the oldest icons in existence. A few, dating from the 5th and 6th centuries, are preserved in St Catherine's Monastery in the Sinai Desert. The most famous of these is an icon of Christ dating from the 6th century (*see main picture*).

The Church continued to view this rapidly spreading cult of images with suspicion. Emperor Leo III (717–741) supported the Church in limiting this unbounded worship of icons. Partly for political motives, he ordered that an icon of Christ, which hung over the main gate of the imperial palace and was the object of popular veneration, should be removed and destroyed. All icons from

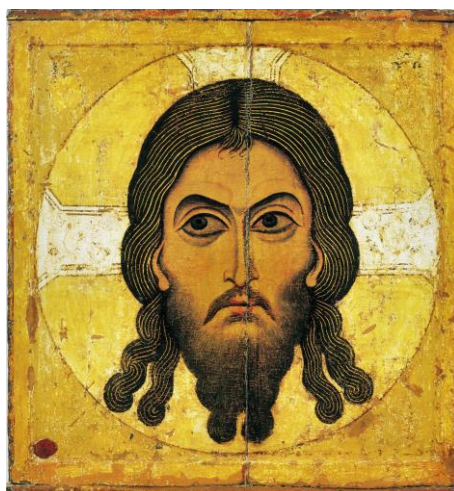

Christ Pantocrator, 6th century, St Catherine's Monastery, Sinai

churches and houses were collected and burnt and replaced by crosses and other symbols and ornaments. This conflict became known as the Iconoclasm.

The opponents of the worship of images, known as the iconoclasts, pointed to the second of the Ten Commandments: 'Thou shalt not make graven images'. The proponents, known as the iconodules, rejected this, saying that the commandment applied only to idols.

"The Saviour Not Made by Hands", Novgorod icon, c. 1100

They claimed that Christ himself made the first icon: 'the icon not made by human hand'.

There are various legends about this, the most popular being the story of King Abgar of Edessa. He was suffering from an incurable illness and sent an envoy with a letter to Jesus asking him to heal him. In the presence of the envoy, Christ washed his face, dried it on a cloth and gave the cloth to the envoy to take back to the king. The features of Christ's face were clearly visible in the cloth, and when Abgar touched it, he was healed.

The iconoclastic conflict, which started in 726, flared up twice and was not finally resolved until 843. Those who supported the use of icons eventually won. This was in part due to the highly influential doctrine of the theologian John of Damascus (673–753). His basic argument was that every icon stands for an original, of which it is merely an impression. Those who worship the icon are not worshipping the icon as such but the original underlying it. Christ himself, in his earthly appearance, was the first icon of the invisible God. At the Second Council of Nicaea in 787, this standpoint was confirmed as the official teaching of the Orthodox Church. The final victory of the iconodules over the iconoclasts in 843 is still celebrated annually in the Eastern Orthodox Church as the Feast of the Orthodoxy (today's Feast).

One type of icon that arose during the Iconoclasm is the Mother of God with Three Hands. The hand of John of Damascus was said to have been hacked off when he tried to defend an icon from angry iconoclasts. John prayed ardently to the Mother of God, and his hand healed. Out of gratitude, he added the silver hand on the Mother of God icon. John Damascene became a monk at Mar Sabbas monastery outside of Jerusalem and gave the icon to the monastic community there. Later the icon was given as a present to St. Sava and now resides in Hilandar.

О ИКОНАМА

330. године цар Константин је преселио главни град Римског Царства у Визант. Овај град је почетно назван Нова Рома (Нови Рим), али врло је брзо постао познат као Константинопољ (Константинов град). Оснивање Константинопоља (модерног Истанбула) довело је до трајне поделе Царства 395. године на источни, грчки део и западни, римски део.

Бежећи од пређашњих прогона, један број хришћана се населио као пустињаци на обалама Нила. Ова насеља су временом прерасла у монашке заједнице, које су играле значајну улогу у расправи око оправдања икона. Ова монашка традиција се раширила и на град Константинопољ, који је, на крају шестог столећа, имао седамдесет манастира.

Под царем Јустинијаном, који је владао од 527. до 565. године, Византијско Царство је напредовало и уметност је цветала. У многим градовима царства, Јустинијан је наредио градњу величанствених цркава, са префињеним мозаицима. Већина ових мозаика је касније уништена, али нешто од богатства и квалитета уметности тог периода може се видети у цркви Сан Витале у Равени, која је остала нетакнута.

Само двадесетак икона из овог раног период је претекло, чинећи их најстаријим иконама које постоје. Неколико из 5. и 6. века је сачувано у манастиру Свете Катарине на Синају. Најчувенија икона од ових јесте Христова икона из 6. века (*види главну слику*.)

Црква је сумњичаво гледала на на овај култ слика који се брзо ширио. Цар Лав III (717.-741.) је подржао Цркву у ограничавању необузданог обожавања икона. Делом из политичких побуда, наредио је да се икона Христа, која је била постављена изнад главног улаза у

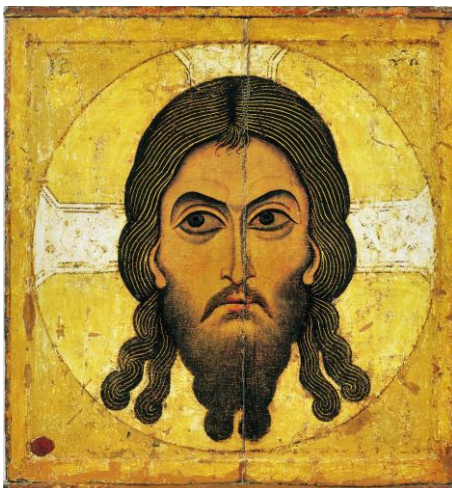

Христос Сведржишел, 6. век, манастир Св. Катарине, Синај

царску палату и била поштована од народа, склони и уништи. Све иконе из цркава и домова биле су прикупљене, спаљене и замењене крстовима и другим симболима и орнаментима. Овај сукоб је постао познат као иконоборство.

Противници поштовања икона, такозвани иконоборци, указивали су на другу од десет заповести: „Немој правити идола нити каквог лика“.

Поштоваоци икона, „Сѣас нерукошворни“, новгородска икона, око 1100. г.

иконољупци, одбијали су ово тумачење, говорећи да се ова заповест односи само на идоле. Тврдили су да је сам Христ направио прву „нерукотворену“ икону.

Постоје разне легенде о овоме, од којих је најчувенија прича о краљу Авгару из Едесе. Он је патио од неизлечиве болести и послао је изасланика с писмом Исусу молећи га да га излечи. Христ се умио и осушио лице тканином, коју је дао изасланику да врати краљу. Христове црте лица биле су јасно видљиве на платну, и кад је Авгар дотакао плашт, излечио се.

Иконоборачки сукоб, који је започет 726. године, букнуо је двапут и није био коначно решен до 843. Они који поштовали иконе су на крају победили. То је делом заслуга утицајне доктрине Јована Дамаскина (673-753). Његов главни аргумент је био да свака икона подражава оригинал. Они коју поштују икону не клањају се њој, него лику који икона представља. Сам Христос је био, у свом оваплоћењу, прва икона невидљивог Бога. На другом Сабору у Никеји 787. ово становиште је потврђено као догма Православне Цркве. Коначна победа иконољубаца 843. се и даље слави сваке године као Недеља Православља (*ганашњи празник*).

Једна икона се издваја из овог периода јесте Богородица Тројеручица. Верује се да је рука Јована Дамаскина била одсечена док је бранио икону од побеснелих иконоборца. Јован се усрдно молио Мајци Божјој да га исцели, са одсеченом руком приљубљеном уз тело, и рука му је чудесно срасла назад. Из захвалности, додао је сребрну руку на икону Мајке Божје. Јован Дамаскин је постао монах у Мар Саба манастиру код Јерусалима, чијем је братству оставио икону. Касније, икона Тројеручице је поклоњена Светом Сави који ју је пренео у српски манастир Хиландар, где се и данас налази.

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 13. МАРТ

И У ТАЈ СЕ ДАН ПОМИРИШЕ
ПИЛАТ И ИРОД МЕЂУ
СОБОМ; ЈЕР ПРИЈЕ БИЈАХУ У
ЗАВАДИ (Лк. 23, 12)

И у срамоти и понижењу своје праведник чини добро непријатељима својим. Он их измирује. Истина, у овом случају, њихово измирење није значило заједнички рад на неком добру делу него заједничко гоњење праведника. Али бар пламен њихове међусобне мржње утуљивао се и гасио. И то је праведнику плата. Пилат и Ирод беху непријатељи. Но онога дана, када Спаситељ би изведен на суд и код једног и код другог, оне се измирише. Кнез Мира донесе мир међу завађене, мир који поможе отесати крст за Њега. Но Он и дође да буде драговољна жртва за грехе многих.

И данас се међусобни противници мире кад треба напасти и осудити Господа. Пуно их је који се кољу међу собом док им не помане име Господње. А чим чују то име, постепено се мире међу собом ради напада на то свето име. Лакше неправедник подноси неправедника него праведника. Лакше се неправедник с неправедником разуме и мири него ли с праведником.

Чак и партије у неким државама, најзавађеније међу собом, мире се кад треба пресудити, какво место да се да Господу Исус Христу у држави, да ли прво (какво Њему доликује) или последње? На таквом питању крвни непријатељи мире се међу собом, да би само Господу доделили последње место. Тако исто се у време оно измирише завађене партије фарисеја и садукееја, измирише и удружише против Христа.

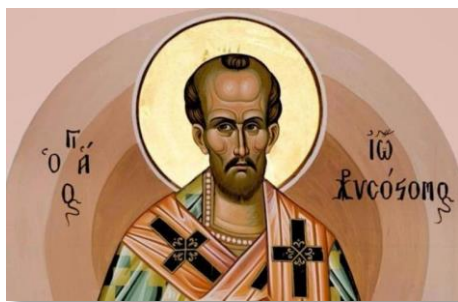
А зашто Најчистији и Најпотребнији да буде на последњем месту? Зато – по њиховој памети – да би за њих остала прва места. Иста

побуда измирења била је и код фарисеја и садукееја крвних противника, кад требаше тражити да се Христос убије. Иста та побуда проузроковала је измирење између Пилата и Ирода, када је требало пресудити да се Христос убије.

О браћо моја, не тражимо никад мир с неправдом против правде. Него увек тражимо мир с Богом и са савешћу. Боже, помози нам да такав мир увек имамо. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. *Влађика Николај
Приређује Милош Ристић*

СВЕТИ ЈОВАН ЗЛАТОУСТИ О ПОСТУ

Кажеш да постиш. Увери ме у то својим делима. А која су то дела? Ако видиш сиромаша, удели му милостињу. Ако се нађеш са непријатељем својим, измири се са њим. Видиш ли на улици неко лепо лице, одврати свој поглед од њега. Дакле, не само да постиш стомаком, већ и очима и слухом, и рукама и ногама и свим удовима тела. Руке нека посте уздржавајући се од сваке грамзивости и крађе.

Ноге нека посте тако што неће ходити путевима греха. Очи нека посте тако што страшно неће посматрати лепа лица нити у зависти гледати на добра других људи. Кажеш да не једеш месо. Али, чувај се да не гуташ похотљиво очима оно што видиш око себе. Пости и слухом својим не слушајући оговарања и сплетке. Устима и језиком својим пости и уздржавај се од ружних речи и шала. Каква нам је корист ако не једемо месо и рибу, а уједамо и прождиремо своје ближње?

ON FASTING

Are you fasting? Show me your fast with your works. Which works? If you see someone who is poor, show him mercy. If you see an enemy, reconcile with him. If you see a friend who is becoming successful, do not be jealous of him! If you see a beautiful woman on the street, pass her by.

In other words, not only should the mouth fast, but the eyes and the legs and the arms and all the other parts of the body should fast as well. Let the hands fast, remaining clean from stealing and greediness. Let the legs fast, avoiding roads which lead to sinful sights. Let the eyes fast by not fixing themselves on beautiful faces and by not observing the beauty of others. You are not eating meat, are you? You should not eat debauchery with your eyes as well. Let your hearing also fast. The fast of hearing is not to accept bad talk against others and sly defamations.

Let the mouth fast from disgraceful and abusive words, because, what gain is there when, on the one hand we avoid eating chicken and fish and, on the other, we chew-up and consume our brothers?

St John Chrysostom

The law of fasting, though outwardly a law for the stomach, is essentially a law for the mind.

The mind, that sovereign ruler in man, if it wishes to enter into its rights of autocracy and retain them, must first submit to the law of fasting. Only then will it be constantly alert and bright; only then can it rule over the desires of the heart and body. Only with constant vigilance and temperance can the mind learn the commandments of the Gospel and follow them. The foundation of the virtues is fasting.

St. Ignatius Brianchaninov